

Rozhovor s jednou paní

1.čtení: Ex 17,3-7

kázání: Jan 4,1-34

Bratři a sestry

to bylo ale dlouhý čtení z Bible, co? Strašně dlouhý. A o čem to vlastně bylo? No to je na tom to nejdívnější. Bylo to o tom, jak si Ježíš povídal s jednou paní z města Sychar. Říká se tomuhle povídání "Rozhovor se samařskou ženou", protože ta paní pocházela ze Samaří. To bylo pro věřícího člověka (Žida) divné místo plné divných lidí. Tam se moc nechodilo a když už, tak se to rychle prošlo, aby člověk ještě něco nechytíl. V očích Židů byli Samařani taková verbež, která všechno dělala špatně a nejlepší bylo s nima nic nemít. A o samařských ženách prý měli i takovou pěknou židovskou moudrost: Nikdy nic neměj se samařankou, protože ty jsou pořád nečisté. Ty mají menstruaci už od kolíčky. Židé a Samařané se prostě neměli rádi. A tak je divné, že si s ní tady Ježíš klidně povídá. Ale co je nejdívnější, že to musí být v té Bibli tak dlouhý.

Jednak, jakto, že měl Ježíš tolik času, aby se vybavoval s nějakou ženskou, která si navíc s chlapama zpackala život a teď žije na hromádce s kdoví kým? Která měla navíc mezi lidma takovou pověst, že musela i pro vodu chodit v poledne, aby se jí ostatní ženské nesmály. To vážně neměl Ježíš nic důležitějšího na práci? Vždyť to byl Boží syn, který měl zachránit lidstvo. Umím si představit milion důležitějších věcí, které by měl dělat. A druhak, když už se to teda stalo, copak o tom musí ten evangelista Jan psát tak dlouhý pojednání? O tom, jak si Ježíš povídá s nějakou ženskou? Psaní, to tehdy nebylo jak dneska, kdy si může každý napsat co chce. Tehdy se psalo na papyrus, později na pergamen, a to něco stálo. Tak jak to, že tomu Janovi to stálo za ten čas a peníze, aby nám popisoval něco tak málo významného, jako Ježíšovo povídání s nějakou paní? Přitom mnohem důležitějším věcem z Ježíšova života věnuje mnohem míň místa. Třeba rozhovoru s nejmocnější člověkem široko daleko, s římským prefektem celé provincie Judea, věnuje evangelista o dost míň místa. Pravda, on mu věnoval o dost míň zájmu i sám Ježíš, ale to je právě to divné. No ale o některých věcech z Ježíšova života zase Jan nenapíše vůbec nic. A zrovna tyhle věci dneska lidi nejvíc zajímají. Ne, on věnuje celou stránku v té své uzoučké knížce, která má stránek jenom 21, tak celou jednu stranu věnuje bezvýznamnému rozhovoru s bezvýznamnou ženskou. Proč? Co je tak zajímavého na té paní u studny?

A to je možná to nejdůležitější na celém tom příběhu. Na té paní Samařance nebylo zajímavého asi vůbec nic. Prostě ženská se zpackaným životem. A nebo na ní bylo zajímavé úplně všechno. Vlastně úplně stejně jako jsou zajímavé naše jednotlivé životy. Strašně nedůležité a nezajímavé. A nebo naopak tak strašně zajímavé a fascinující, když se k nim člověk přiblíží. A pro Ježíše byl jeden takový život důležitý. Vlastně mnohem důležitější, než dělání si reputace a PíAr před zástupy. Když pak za ním přijdou ti jeho učedníci a prosí ho, aby aspoň něco snědl, žekne Ježíš, že povídání si s jednou ženskou je pro něj důležitější, než jídlo. Že vlastně to je jeho pokrmem. Že totiž přesně tím naplňuje vůli samotného Pána Boha. Povídáním si s lidma, kteří si zpackali život.

No dobrá, ale jak to teda bylo s tou paní potom dál? Co se s ní stalo, jak se změnil její život? Skončila už s tím šestým chlapem, pak se i vzali a už spolu zůstali a byl to harmonický vztah až do smrti? To nevíme. Ten evangelista Jan už o tom nic nenapsal. No ale zrovna tohle by nás asi nejvíc zajímalo. Jestli se teda z té ženské s hodně špatnou pověstí stala slušná a počestná manželka. No možná jo, možná ne. Nevíme. A pro Jana to asi holt nebylo tak důležité. Ale něco se změnilo. V tom příběhu ta paní nechá všechno u studny a běží do města, aby lidem řekla o Ježíšovi. Ta žena, která i pro vodu musí chodit v poledne, když tam nikdo není a když všechny ostatní slušné ženy, ty, kterým se život povedl, jsou schované někde ve stínu, takže je naděje, že si na ni zase nebudou ukazovat prstem, šeptat si o ní za zjejmí zády a nebo se jí do očí vysmívat. Tahle smutná, možná ustrašená žena, která to už s ostatníma zabalila, má najednou odvalu rozběhnout se do města a všem do očí mluvit o Ježíšovi, že zrovna sedí u studny a že je to moc zajímavý člověk a že by se s ním měli jít setkat. To je neuvěřitelná proměna. Přemýšlel jsem, kdy se to stalo v té ženě? Tahle proměna. Možná, že když jí Ježíš řekl o tom jejím životě, o tom s těma chlapama. Protože pak ona říká, že je Ježíš asi prorok. A nebo se to stalo, když potom Ježíš mluvil tak zajímavě o Pánu Bohu, že k němu můžou úplně všichni, kdo chtějí? Nebo, když jí řekl, že je Mesiáš? A tady pozor, je to v celém evangeliu jediné místo a jediný člověk, kterému Ježíš přímo do očí, bez nějakých vytáček a schovávaček řekne: Já jsem, ten, který k Tobě mluví. Tak je to tohle, po čem se v té

ženě stane ten zázrak, že už se nestydí a nebojí a má odvahu jít k lidem a mluvit s nimi jako člověk s člověkem? Nevím. Nevím, kdy přesně se to v té ženě stalo, ale napadá mě, že to celé pro ni musel být zázrak. Že si na ni i s jejím osudem, i s jejím postavením ve společnosti udělá někdo čas, mluví s ní, zajímá se, nic po ní nechce, naopak něco nabízí.

Jak to s tou paní dopadlo, nevíme. Jestli se jí dostalo té Ježíšovi vody živé a už na věky nežíznila, protože ta voda se v ní stala pramenem vyvěrajícím k životu věčnému? Nevíme. Ale začalo to. Dostala šanci. Stála někomu za ten čas, za ta slova. To je další zvláštní věc. Celé to je rozhovor. Jenom rozhovor, jenom slova. Jenom strávený čas a povídání. Žádné zázraky a světoborné divy, žádné uzdravování chromých a kříšení mrtvých ani chození po vodě ani přeměna vody ve víno. Ne, jenom čas a slova.

Tak, a teď to důležité, co my s tím? Co si z toho máme odnést? Co teď teda máme dělat? Co po nás Bůh chce? Asi ano, asi po nás Bůh taky něco chce. Ale zkusme to dneska trochu jinak. Zkusme promýšlet ne to, co máme dělat my, ale co má dělat On, Pán Bůh, nebo Pán Ježíš, chcete-li. Zkusme tuhle třetí neděli v postu před Velikonocemi nekoukat tolik sami na sebe, na to, jak moc se nám daří zvládat ten náš život a kde bychom měli něco změnit a jestli se třeba doopravdy nezačít postit a tak dál. Zkusme se zastavit a jako ta ženská u studny si s Ježíšem prostě promluvit. Počkat, co pro nás má On. Co nám On nabízí, co v nás On dokáže změnit. Je ještě nějaká živá voda, kterou nám může dát napít, abychom už nežíznila? Já věřím, že je. Tak nespěchejme, On na nás čas má. Jediná otázka je, jestli si ten čas uděláme my.

Amen